

Pożegnaliśmy Brata Honorowego gen. Zygmunta Huszczy



*1917.07.03 - Augustów / +2006.01.17 - Warszawa

Zygmunt Huszcza (ur. 3 lipca 1917 w Augustowie, zm. 17 stycznia 2006 w Warszawie) - polski dowódca wojskowy, uczestnik bitwy pod Lenino, generał broni Wojska Polskiego, dowódca Pomorskiego Okręgu Wojskowego (1956–1964), zastępca Głównego Inspektora Szkolenia MON (1964–1968), dowódca Warszawskiego Okręgu Wojskowego (1968–1972), wiceminister oświaty i wychowania

(1972–1982), prezes Zarządu Głównego Ligi Obrony Kraju (1982–1988), wiceprezes Zarządu Głównego ZKR PiBWP (1990–2006), poseł na Sejm PRL V i VI kadencji.

Przed wojną pracował jako nauczyciel. W 1940 wywieziony w głąb ZSRR wraz z rodziną. W 1943 wstąpił do formowanej na terenie ZSRR 1 Dywizji Piechoty im. Tadeusza Kościuszki. Prymus I promocji Szkoły Oficerskiej w Riazaniu. Z 1 Dywizją przeszedł szlak od Lenino do Berlina. W bitwie pod Lenino dowodził plutonem ckm. Następnie był adiutantem dowódcy 1 Armii Wojska Polskiego gen. Stanisława Popławskiego. Jeden jego brat walczył pod Monte Cassino, drugi zginął w Katyniu.

W czerwcu 1945 był w grupie polskich oficerów uczestniczących w paradzie zwycięstwa na Placu Czerwonym w Moskwie. W stopniu majora został dowódcą 27 pułku piechoty.

W latach 1947–1948 był dowódcą 11 Dywizji Piechoty w Żarach.

W 1950 ukończył Wyższą Akademię Wojskową im. Woroszyłowa w Moskwie.

Szczyt jego kariery w Wojsku Polskim przypadł w okresie stalinizmu w Polsce, kiedy to z wojska masowo usuwano oficerów przedwojennych oraz wywodzących się z Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Umożliwiło to szybki awans młodych oficerów, którzy nie posiadali odpowiedniego przygotowania wojskowego. W latach 1950-1952 dowódca 4 Pomorskiej Dywizji Piechoty w Krośnie Odrzańskim. Był pierwszym polskim oficerem młodego pokolenia awansowanym po wojnie na stopień generalski (generał brygady z 1952). Od 1952 dowódca 2 Korpusu Armijnego w Poznaniu. W latach 1953-1956 był zastępcą dowódcy, a w latach 1956-1964 dowódcą Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy, następnie zastępcą Głównego Inspektora Szkolenia MON (1964-1968) i dowódcą Warszawskiego Okręgu Wojskowego (1968-1972). Równolegle w latach 1965-1972 piastował funkcję prezesa Wojskowego Klubu Sportowego Legia.

Był członkiem Polskiej Partii Robotniczej, a następnie Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Z ramienia PZPR przez dwie kadencje wykonywał mandat posła na Sejm PRL (1969-1976). W 1972 został urlopowany z wojska - do służby liniowej już nie powrócił. W latach 1972-1982 był podsekretarzem stanu w Ministerstwie Oświaty i Wychowania odpowiedzialnym za patriotyczno-obronne wychowanie młodzieży. W okresie 1982-1988 pełnił funkcję prezesa Zarządu Głównego Ligi Obrony Kraju. W 1988 został przeniesiony w

Pożegnaliśmy Brata Honorowego gen. Zygmunta Huszcę

stan spoczynku. 12 października 1988 awansowany uchwałą Rady Państwa PRL do stopnia generała broni. Łącznie służył w Wojsku Polskim przez 45 lat, z czego aż 36 w stopniu generalskim.

Na początku lat 50. był jednym z założycieli Wojskowego Koła Łowieckiego „Hubertus” w Bydgoszczy. Był także działaczem ZBoWiD – m.in. członek Prezydium Zarządu Głównego (1974-1979), wiceprezes Zarządu Głównego (1979-1985) oraz członek Prezydium Rady Naczelnej ZBoWiD (1985-1990), a także wieloletni przewodniczący Komisji Współpracy z Młodzieżą ZG ZBoWiD. Zasiadał także w Społecznym Komitecie Budowy Szpitala - Centrum Zdrowia Dziecka. W latach 1973-1990 był wiceprzewodniczącym Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa. Od 1972 członek Rady Głównej Przyjaciół Harcerstwa. W latach 1974-1983 członek prezydium Zarządu Głównego, a w latach 1983-1989 członek prezydium Krajowej Rady Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej. Był także wieloletnim prezesem Polskiego Towarzystwa Schronisk Młodzieżowych.

9 maja 1985 stał na czele polskiego zgrupowania kombatanatów i żołnierzy, które brało udział w paradzie z okazji 40-lecia Zwycięstwa na Placu Czerwonym w Moskwie.

Od roku 1986 Zygmunt Huszcza był Honorowym Bratem Bractwa Kurkowego Grodu Bytomskiego, w którym aktywnie uczestniczył. Poprzez piastowane funkcje, potrafił załatwić dla bractwa tak bardzo potrzebny czarny proch, co w latach 80-tych XX wieku było rzeczą prawie niewykonalną. Odznaczony Krzyżem Honorowym Bractwa Kurkowego Grodu Bytomskiego.

Od 1990 roku aż do śmierci był wiceprezesem Zarządu Głównego Związku Kombatanatów RP i Byłych Więźniów Politycznych - organizacji powstałej na bazie ZBoWiD.

źródło: Wikipedia / BKGB

Zdjęcie wykonano w 1986.10.11 roku w trakcie uroczystości otwarcia strzelnicy w Mysłowicach.